

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce **OSMPB**, občanského sdružení se sídlem Teplice, Stará Duchcovská 404/75, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem Brno, nám. Svobody 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2011, č. j. 5350/11-1500-703157,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 19. 4. 2011, č. j. 5350/11-1500-703157, a rozhodnutí Finančního úřadu v Boskovicích ze dne 28. 3. 2011, č. j. 30019/284920708265, **se z r u š u j í** pro nezákonnost.
- II. Finančnímu úřadu v Boskovicích **se n a ř i z u j e** poskytnout žalobci do pěti dnů od právní moci tohoto rozsudku informace požadované žalobcem v jeho žádosti ze dne 13. 3. 2011, a to základní osobní údaje o osobách, kterým tento finanční úřad v roce 2010 částečně nebo zcela prominul příslušenství daně dle § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, a vyhlášky č. 299/1993 Sb., kterou se zmocňují územní finanční orgány k promíjení příslušenství daně, ve znění pozdějších předpisů, a výše prominutého příslušenství daně v Kč v členění podle jednotlivých osob, i ohledně fyzických osob.
- III. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í

[1] Včas podanou žalobou ze dne 29. 4. 2011 žalobce brojil proti výše označenému rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu

v Boskovicích ze dne 28. 3. 2011, č. j. 30019/284920708265. Tímto rozhodnutím finanční úřad (povinný subjekt) odmítl dle § 15 a § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v části týkající se fyzických osob žalobcovu žádost o poskytnutí informací ze dne 13. 3. 2011 (v části týkající se právnických osob povinný subjekt požadované informace poskytl). Jí se žalobce domáhal sdělení informací o daňových úlevách poskytnutých povinným subjektem dle § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v kalendářním roce 2010, konkrétně základních osobních údajů o osobách, jimž povinný subjekt částečně nebo zcela prominul příslušenství daně na základě vyhlášky č. 299/1993 Sb., kterou se zmocňují územní finanční orgány k promíjení příslušenství daně, a výše prominutého příslušenství daně v Kč v členění podle jednotlivých osob.

I. Shrnutí obsahu žalobou napadeného rozhodnutí

[2] V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaný zejména uvedl, že povinný subjekt respektoval závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 64/2008 (pozn. soudu: jde o rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 5 As 64/2008-155, publ. pod č. 2109/2010 Sb. NSS; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) poskytnutím informací týkajících se právnických osob. Dodal však, že citovaný rozsudek se nezabýval otázkou, zda zveřejnění základních osobních údajů ve smyslu § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím je odůvodněno převažujícími veřejnými zájmy nad právy o ochraně osobních údajů s ohledem na proporcionalitu a důvody prominutého příslušenství daně a přiměřenosti zásahu do práv osob s ohledem na ustanovení zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, a čl. 10 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Tento názor vychází dle žalovaného ze závěrů rozsudku „ESD č. 92/09 a 93/09“ [pozn. soudu: jde o rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) ze dne 9. 11. 2010, ve věci *Volker und Markus Schecke a Eifert*, C-92/09 a C-93/09, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí; rozhodnutí soudních orgánů Evropské unie jsou dostupná na <http://curia.europa.eu>], podle něhož ustanovení o zveřejňování osobních údajů o všech příjemcích podpor z Evropského zemědělského záručního fondu (EZZF) a Evropského zemědělského fondu pro rozvoj venkova (EZFRV) musí ve vztahu k fyzickým osobám činit rozdíl podle relevantních kritérií, jako je doba, frekvence, typ a výše podpor, a dále z bodu 85 tohoto rozsudku.

[3] Proporcionalitou se zabýval již sám zákonodárce tím, že vyhláškou č. 299/1993 Sb. delegoval pravomoc promíjet příslušenství daně (v roce 2010 maximálně do výše 600 000 Kč v běžném kalendářním roce u jednoho daňového dlužníka jedné daně) z důvodu zamezení nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů nebo tvrdosti na finanční úřady. Je tak nutno posoudit, zda prominutí příslušenství daně z důvodů uvedených v § 55a zákona o správě daní a poplatků je stejným důvodem pro zveřejnění osobních údajů jako v případě, kdy si subjekt přijetím veřejných prostředků, byť k účelu dle zákona, sníží daňovou povinnost.

[4] Žalovaný dále uvedl, že povinný subjekt musí dle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím poskytnuté informace do 15 dnů zveřejnit. Tyto se tak stanou veřejně dostupnými včetně základních osobních údajů umožňujících identifikaci osoby. Zveřejněné informace by mohly být zneužity k neoprávněnému zasahování do soukromého a osobního života subjektu údajů. Ustanovení čl. 10 odst. 3 Listiny převáží nad čl. 17 odst. 5 Listiny, což plyne i z bodu 85 a násl. citovaného rozsudku Soudního dvora.

[5] Žalovaný odkázal též na podmínky zpracovávání osobních údajů dle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, neveřejnost daňového řízení a povinnost mlčenlivosti zásady poskytování informací získaných v daňovém řízení dle § 24 zákona o správě daní a poplatků. Povinnost zveřejňovat subjekty, jimž bylo finančním úřadem prominuto příslušenství daně, ze zákona o správě daní a poplatků nevyplývá. Stejně tak z právního předpisu neplyne povinnost žadatele o prominutí příslušenství daně udělit souhlas se zveřejněním osobních údajů. Udělení tohoto souhlasu přitom není podmínkou pro prominutí daně.

[6] Závěrem žalovaný uvedl, že v daném případě brání poskytnutí informací ustanovení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím ve spojení s § 5 a § 10 zákona o ochraně osobních údajů. Tato ustanovení brání poskytnutí a následnému zveřejnění základních osobních údajů o fyzických osobách, kterým bylo finančním úřadem prominuto příslušenství daně, neboť tyto fyzické osoby neudělily souhlas se zveřejněním osobních údajů dle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[7] Žalobce v žalobě namítl, že žalovaný nesprávně aplikoval čl. 10 odst. 3 Listiny a § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný též nesprávně interpretoval závěry obsažené v rozsudku Soudního dvora ze dne 9. 11. 2010 ve věcech C-92/09 a C-93/09.

[8] Podle žalobce požadovaná informace spadá pod vymezení informací, které má povinný subjekt poskytnout dle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Toto ustanovení je zvláštní úpravou vůči § 8a téhož zákona, představuje tak výslovnou výjimku ze zásady ochrany osobních údajů zakotvené v § 8a. Podle Nejvyššího správního soudu je přitom prominutí daně či jejího příslušenství podle § 55a zákona o správě daní a poplatků poskytnutím veřejných prostředků. Povinný subjekt je proto povinen požadovanou informaci dle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím poskytnout. Její poskytnutí a následné zveřejnění na úřední desce podle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím je v souladu se zákonem. Nejedná se tak o neoprávněné zveřejňování osobních údajů ve smyslu čl. 10 odst. 3 Listiny.

[9] Citovaný rozsudek Soudního dvora se zabýval dodržením zásady proporcionality. Meritem věci v souzené věci tedy není otázka posouzení vztahu mezi prominutým příslušenstvím daně vzhledem k jeho výši a přiměřenosti zásahu do práv s ohledem na ustanovení zákona o ochraně osobních údajů, jak na straně 2 napadeného rozhodnutí uvedl žalovaný, ale otázka nezbytnosti zveřejnění požadovaných informací na základě § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, coby nástroje zvýšení transparentnosti poskytování veřejných prostředků v podobě prominutí příslušenství daně. Těmito úvahami se ovšem žalovaný nezabýval. Delegací pravomoci k prominutí příslušenství daně do výše 600 000 Kč na jednotlivé finanční úřady zákonodárce nesledoval cíl ponechat tuto oblast nakládání s veřejnými zdroji mimo veřejnou kontrolu.

[10] Poskytnutí požadovaných informací přitom s ohledem na § 19 zákona o svobodném přístupu k informacím nelze odmítnout poukazem na povinnost mlčenlivosti uloženou pracovníkům správce daně zákonem o správě daní a poplatků. Navíc, nositelem povinnosti mlčenlivosti není finanční úřad coby povinný subjekt, ale jeho jednotliví pracovníci.

[11] Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby Krajský soud v Brně dle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a Finančnímu úřadu v Boskovicích nařídil, aby do pěti dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytl žalobci informace týkající se fyzických osob, požadované na základě žádosti o poskytnutí informací ze dne 13. 3. 2011.

[12] Zde je nutno upřesnit, že žalobce se v petitu žaloby domáhal, aby mu povinný subjekt poskytl informace „týkající se *právnických* osob“. Vzhledem k ostatnímu obsahu žaloby, jakož i obsahu napadených rozhodnutí, však soud neměl pochyb o tom, o jakých osobách se žalobce žalobou poskytnutí informací domáhá, a tedy považoval takto formulovaný petit za tak zjevnou nesprávnost (omyl), že žalobce formálně nevyzýval k odstranění vad žaloby. Ostatně ani žalovaný nebyl o předmětu řízení a žalobním požadavku v nejistotě.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[13] Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval, že žalobce nereagoval na argumenty použité žalovaným v napadeném rozhodnutí. V odůvodnění je poměrně rozsáhlým způsobem vysvětleno, k jakým posunům v posuzování ochrany osobních údajů došlo v poslední době v judikatuře, a jsou uvedeny i důvody, které žalovaného vedly k závěru o neposkytnutí požadovaných informací. I když si je žalovaný vědom svých povinností vyplývajících ze závěrů učiněných Nejvyšším správním soudem v rozsudku sp. zn. 5 As 64/2008, nemůže k poskytování informací obsahujících osobní údaje o daňových poplatnících přistupovat bezhlavě, ale je povinen v souladu s právní úpravou zhodnotit, zda je oprávněn je žadateli sdělit.

[14] Dále žalovaný zjednodušeně porovnal náhled Soudního dvora a Nejvyššího správního soudu na ochranu osobních údajů, jak plynou z citovaných rozsudků. Uvedl zejména, že tuzemská úprava odpovídá úpravě provedené evropskými směnicemi v případě projednávaném Soudním dvorem. Zdůraznil obsah bodu 85 rozsudku Soudního dvora, podle něhož nelze cíli transparentnosti přiznat automatickou přednost před právem na ochranu osobních údajů. Rozsudek Nejvyššího správního soudu časově předcházel rozsudku Soudního dvora a nemohl tak jeho závěry zohlednit. Upřednostnil-li Nejvyšší správní soud v bodě 20 svého rozsudku bez bližšího odůvodnění zájem na transparentnosti poskytování veřejných prostředků a nutnosti jeho účinné veřejné kontroly, jde o tvrzení, které je vyloučeno bodem 85 rozsudku Soudního dvora.

[15] Již samo řazení § 55a zákona o správě daní a poplatků mezi mimořádné opravné prostředky určuje, že je možné jej použít pouze za splnění úzce vymezených podmínek a v době, kdy nelze použít řádné opravné prostředky. K prominutí daně může dojít pouze v případech, kdy je dotčený daňový poplatník „postižen“ v porovnání s ostatními. Za této situace, kdy správce daně mimořádným opravným prostředkem odstraní „křivdu“ spáchanou nesrovnalostí v daňových zákonech či tvrdostí zákona, se jeví jako zřejmě nepřiměřené, aby daňový poplatník byl současně postižen tím, že jeho osobní údaje budou zveřejněny s neodůvodněným tvrzením, že to vyžaduje zájem transparentnosti poskytování veřejných prostředků.

[16] Na základě výše uvedeného žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[17] Krajský soud v Brně, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, v mezích žalobních bodů přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**.

[18] Předmětem souzené věci je v obecné rovině závažná otázka zachování rovnováhy mezi základními právy stejné úrovně, a to práva na informační sebeurčení dle čl. 10 odst. 3 Listiny [a též dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“) a čl. 8 Listiny základních práv Evropské unie (publ. v Úředním věstníku Evropské unie C 83 ze dne 30. 3. 2010)] coby součástí práva na soukromí v širším smyslu a práva na informace dle čl. 17 Listiny (a též dle čl. 10 Úmluvy a čl. 11 Listiny základních práv Evropské unie).

[19] Podle Ústavního soudu při střetu „základních práv, které stojí na stejné úrovni, bude vždy věcí nezávislých soudů, aby s přihlédnutím k okolnostem každého jednotlivého případu pečlivě zvážily, zda jednomu právu nebyla bezdůvodně dána přednost před právem druhým“ (viz nálezy ze dne 9. 2. 1998, sp. zn. IV. ÚS 154/97, N 17/10 SbNU 113, rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>).

[20] V daném případě jde *in concreto* o spor o poskytnutí informací o příslušenství daně prominutém dle § 55a zákona o správě daní a poplatků Finančním úřadem v Boskovicích fyzickým osobám v roce 2010. I toto vymezení je však pro posouzení věci nedostatečně určité. Podstatné jsou totiž ještě další okolnosti, a to subjekty sporu (jedná se o spor žadatele o informace a povinného subjektu informacemi disponujícího) a rozsah požadovaných informací (žalobce požádal o základní osobní údaje o osobách, jimž povinný subjekt v kalendářním roce 2010 částečně nebo zcela prominul příslušenství daně na základě vyhlášky č. 299/1993 Sb., a o výše prominutého příslušenství daně v Kč v členění podle jednotlivých osob).

[21] Při posouzení věci krajský soud vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, která dává odpověď na argumenty vznesené správními orgány v jejich rozhodnutích a ve vyjádření k žalobě. Zdejší soud neshledal důvodu, pro nějž by se měl od této judikatury odchýlit.

[22] V první řadě je nutno odkázat na již výše citovaný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 5 As 64/2008-155, jehož předmětem byl spor ohledně obsahově identické žádosti (téhož žalobce) o informace jako v nyní souzené věci. Podle tohoto rozsudku tak zejména prominutí daně či jejího příslušenství na základě rozhodnutí vydaného správcem daně podle § 55a zákona o správě daní a poplatků je poskytnutím veřejných prostředků podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Rozšířený senát dále shledal, že na poskytování informací o příjemcích veřejných prostředků podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím nedopadá § 10 téhož zákona (ochrana důvěrnosti majetkových poměrů). Uvedl přitom, že i pro případy povinnosti sdělit žadatelům osobní údaje o příjemcích veřejných prostředků v rozsahu specifikovaném v § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím „platí imperativ ochrany soukromí a ochrany před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním či jiným zneužíváním osobních údajů podle čl. 10 Listiny a zákona č. 101/2000 Sb. [...]“. Limity poskytování informací jsou zde však definovány v § 8b odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. Tato výlučka z informační povinnosti je upravena autonomně. Rozdílnou míru ochrany zakotvenou v § 8b

a § 10 zákona o svobodném přístupu k informacím a v tomto směru poněkud slabší postavení příjemce veřejných prostředků je dle rozšířeného senátu dáno především zájmem na transparentnosti poskytování veřejných prostředků a nutností jeho účinné veřejné kontroly. Při střetu ústavního práva na informace podle čl. 17 odst. 1 Listiny a ústavního práva na ochranu soukromí podle čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny zákonodárce zachoval ochranu příjemců veřejných prostředků pouze tam, kde na poskytování informací není dán silný veřejný zájem.

[23] S těmito, pro danou věc rozhodujícími závěry správní orgány částečně polemizovaly. Jako důvod pro odmítnutí požadovaných informací v rozsahu týkajícím se fyzických osob v první řadě uvedly § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. V tomto bodě však postačí poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 57/2010-79, dle kterého ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím představuje zákonnou výtku z obecného pravidla obsaženého v § 8a téhož zákona, a základní osobní údaje (blíže specifikované v § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím) se tak o osobě, které povinný subjekt poskytl veřejné prostředky, poskytnou i přesto, že jsou jinak chráněny předpisy o ochraně osobních údajů.

[24] Žalovaný též poukázal na povinnost mlčenlivosti dle § 24 zákona o správě daní a poplatků. I tento argument je však lichý. Zde lze konstatovat, že střet práva na informace a povinnosti zachovávat mlčenlivost je výslovně řešen v § 19 zákona o svobodném přístupu k informacím. Poskytnutí informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím není porušením povinnosti zachovávat mlčenlivost. Informace, na něž se vztahuje povinnost zachovávat mlčenlivost, lze však poskytnout pouze tehdy, jestliže tomu nebrání některý z důvodů odepření informací.

[25] Žalovaný dále argumentoval rozhodnutím Soudního dvora ve věci *Volker und Markus Schecke a Eifert*. Soudní dvůr zde při přezkumu norem dospěl k závěru, že článek 42 bod 8b a článek 44a nařízení Rady (ES) č. 1290/2005 ze dne 21. 6. 2005 o financování společné zemědělské politiky, ve znění nařízení Rady (ES) č. 1437/2007 ze dne 26. 11. 2007, jakož i nařízení Komise (ES) č. 259/2008 ze dne 18. 3. 2008, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení č. 1290/2005, pokud jde o zveřejňování informací o příjemcích finančních prostředků z EZZF a EZFRV, jsou neplatné v rozsahu, v němž pokud jde o fyzické osoby, které jsou příjemci podpor z EZZF a EZFRV, tato ustanovení vyžadují zveřejňování osobních údajů o všech příjemcích, aniž činí rozdíl podle takových relevantních kritérií, jako je doba, po kterou takové podpory dostávali, frekvence podpor nebo jejich typ a výše. Soudní dvůr vycházel zejména z toho, že v jím posuzovaném případě byly poskytovány informace, které umožňovaly třetím osobám činit závěry ohledně celkových příjmů příjemců podpor z uvedených evropských fondů, a to prostřednictvím jedině, volně přístupné internetové stránky v každém členském státě.

[26] I přes tyto závěry Soudního dvora však zdejší soud ve vztahu k rozsahu informací požadovaných žalobcem (základní osobní údaje osob, jimž bylo v konkrétním roce zcela nebo částečně prominuto příslušenství daně a výše prominutého příslušenství u jednotlivých osob, a to v obvodu působnosti jednoho finančního úřadu) považoval právní úpravu poskytování informací o příjemcích veřejných prostředků v § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím za proporcionální ve vztahu k ochraně osobních údajů těchto příjemců. Zde je nutno též poukázat na určité skutkové a právní odlišnosti nyní souzené věci oproti věci posuzované Soudním dvorem. V daném případě se žalobce domáhal poskytnutí informací, které samy o sobě nebyly způsobilé k tomu, aby si mohl učinit představu o celkových

majetkových poměrech příjemců veřejných prostředků. To jednak vzhledem k tomu, že povinný subjekt (finanční úřad) je dle § 55a zákona o správě daní a poplatků a vyhlášky č. 299/1993 Sb., oprávněn pouze k promíjení příslušenství, a v této své pravomoci je navíc ještě omezen výší možného prominutí v běžném kalendářním roce u jednoho daňového dlužníka a jedné daně. Dále též s ohledem na to, že na rozdíl od příjemců zemědělských dotací se v případě promíjení příslušenství daně u jednotlivých daňových dlužníků jedná v zásadě spíše o nahodilé, tedy nepravidelné přijetí veřejných prostředků. K získání požadovaných informací pak žalobce musel podat žádost.

[27] K ustanovení § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím lze dodat, že z hlediska proporcionality poskytování informací o příjmech veřejných prostředků ve vztahu k ochraně osobních údajů těchto příjemců by (např. právě na půdorysu institutu prominutí daně) mohlo být problematickým kritérium účelu poskytnutí veřejných prostředků (srov. *Pokyn č. D - 330 Ministerstva financí, kterým se vymezují nejčastější důvody pro prominutí příslušenství daně z důvodu tvrdosti podle ustanovení § 55a zákona o správě daní a poplatků*, publikovaný ve Finančním zpravodaji č. 6/2009, dostupný též na <http://cds.mfcr.cz>). V daném případě však žalobce informace o účelu (důvodech) prominutí příslušenství daně nežádal, soud se tedy touto otázkou nezabýval.

[28] Spojil-li pak žalovaný poskytnutí žalobcem požadovaných informací dle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím s povinností povinného subjektu poskytnutou informaci zveřejnit podle § 5 odst. 3 téhož zákona, jedná se o otázku, která je z hlediska ochrany veřejného subjektivního práva žalobce na požadované informace, tedy z hlediska předmětu soudního přezkumu v této konkrétní věci, zcela nepodstatná, neboť postup povinného subjektu podle posledně uvedeného ustanovení již není obsahem právního vztahu mezi žalobcem (žadatelem o informace) a povinným subjektem.

[29] K tomu lze nad rámec uvést, že paušální automatické zveřejňování poskytovaných informací bez jakékoli obsahové „filtrace“ a časového omezení shledal Soudní dvůr ve výše citované věci *Volker und Markus Schecke a Eifert* problematickým. V každém jednotlivém případě tak je na povinném subjektu, aby zvážil, zda zveřejnění (dle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím) informace poskytnuté na žádost je v souladu se zásadou proporcionality, tedy zejména, zda již takovéto zveřejnění nepřekračuje meze nezbytnosti.

V. Závěr a náklady řízení

[30] Na základě výše uvedeného zdejší soud shledal, že nejsou žádné důvody pro odmítnutí žalobcovy žádosti ze dne 13. 3. 2011 o poskytnutí předmětných informací i ohledně fyzických osob (příčemž vážil, zda *prima facie* není dán některý z dalších správními orgány neaplikovaných důvodů pro odmítnutí žádosti), a proto dle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím zrušil pro nezákonnost rozhodnutí žalovaného o odvolání, jakož i rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a současně povinnému subjektu nařídil požadované informace žalobci poskytnout. Ke splnění této povinnosti určil žalobcem požadovanou náhradní lhůtu, kterou vzhledem k zákonné lhůtě pro poskytnutí informace na žádost považoval za přiměřenou.

[31] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch.

Žalobce, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nepožadoval a ani ze spisu nevyplynulo, že by mu nějaké vznikly (od soudních poplatků byl osvobozen).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. července 2012

Za správnost vyhotovení:
Kristýna Pejčochová

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu